

Tot hiertoe hebben we nog geen enkele keer regen gehad. Als we echter in het dorpje Gersac komen begint het eerst wat te druppelen. Op het dorpsplein staat nog een feesttent waar we gaan schuilen. Het is middag en we maken er dan ook maar meteen gebruik van om een soepje te koken. Terwijl we hier mee bezig zijn begint het hevig te regen maar tegen dat we onze rugzak terug gemaakt hebben is de bui alweer over.

Hierboven is een struik met granaatappels. Deze appels kunnen enkel in een zuiders klimaat groeien. De appel zit vol met gelei gevuld met pitten zoals bij de tomaten. Als men een rijpe granaatappel hard op de grond gooit springen deze pitten in het rond. De handgranaat is genoemd naar de granaatappel precies omdat de handgranaat eveneens in kleine stukjes open springt als hij ontploft.

Let eens op de kleur links van de regenboog. Deze kleur is duidelijk anders dan onder de regenboog.

Als we aankomen in Mouthiers-Sur-Boëme doen we navraag of er een gastenkamer is. We weten dat er gastenkamers zijn in het kasteel maar dat is nogal duur. Ter plaatse vernemen we tevens dat de eigenaars van het kasteel zich momenteel in het buitenland bevinden en dat we daar dan ook niet terecht kunnen.

Bij de plaatselijke bakker van het dorp doen we navraag of er een gastenkamer is in de buurt. Er is er eentje maar dat is een tiental kilometer buiten het dorp. De eigenares wordt opgebeld door de bakker en men komt ons ophalen met de auto.

We kunnen logeren in een oude molen die volledig gerestaureerd is. Ik krijg een rondleiding in het oude gedeelte van de molen. Het is een koren- en walnotenoliemolen uit de 17de eeuw. We betalen een normale prijs voor de overnachting en alles is tiptop in orde. Zeker een aanrader voor wie van rust houdt.

Vrijdag 12 oktober 2012

- Van : Mouthiers-Sur-Boëme 100 m
- Naar : Angoulême 120 m
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Afstand : 22 km
- Duur : 8 uur

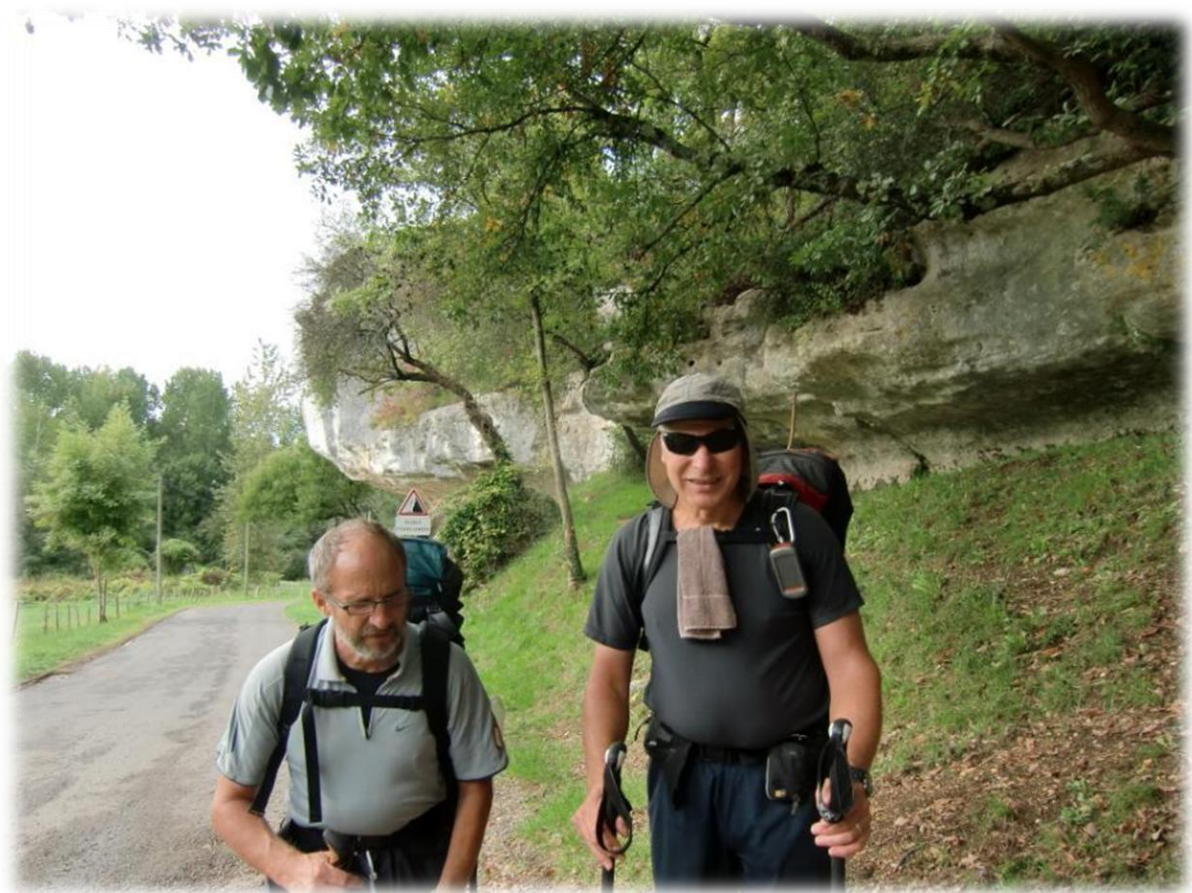
Na een stevig en uitgebreid ontbijt brengt de gastvrouw ons met de wagen terug naar ons vertrekpunt en zetten we onze weg verder.

Michel heeft te veel last van zijn rugzak. We komen deze avond aan in de stad Angoulême. Daar komt de TGV en we zullen nagaan in het station of het treinticket kan gewijzigd worden.

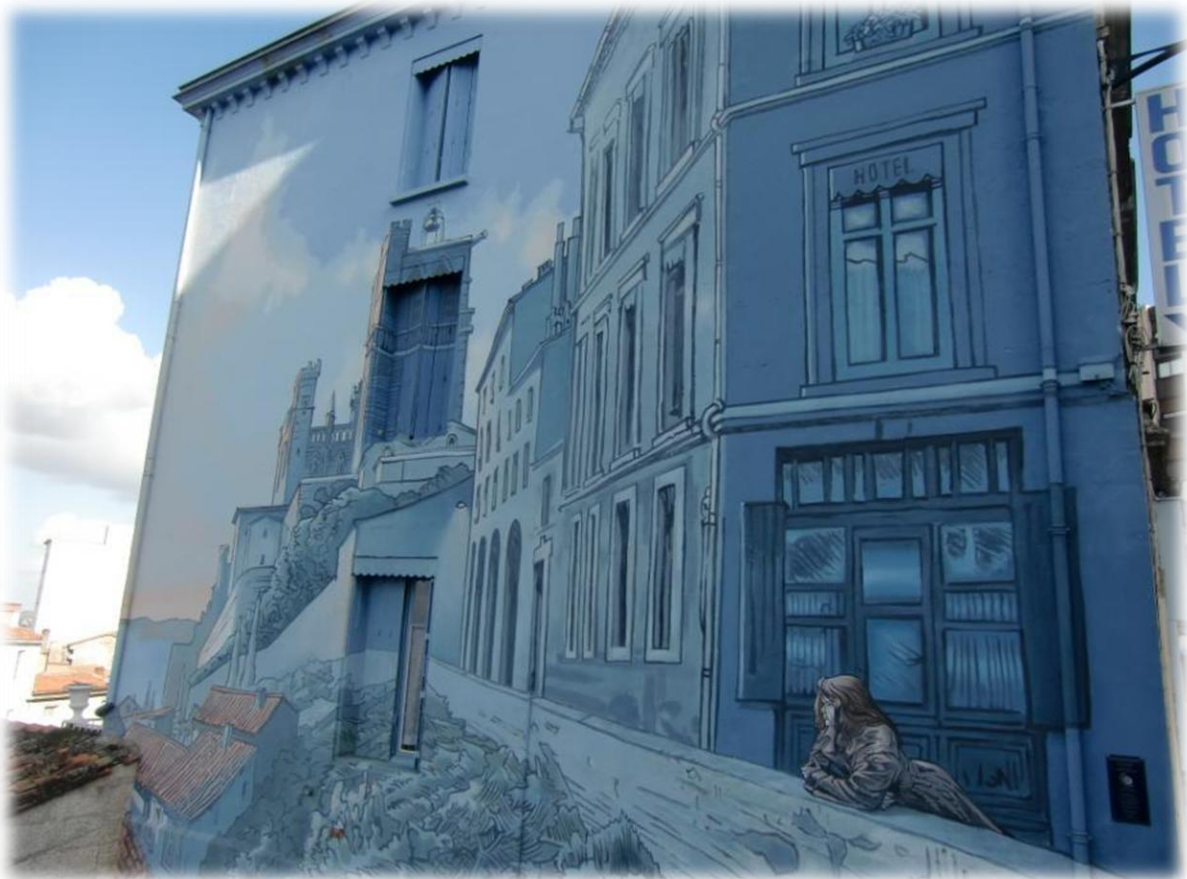

We komen aan enkele kalkrotsen waaronder een al wat ouder stel aan een tafeltje zit te ontbijten. Wij vragen aan de man om enkele foto's te nemen van ons, vooral de manier waarop ik Michel begeleid. Evenwel krijgt die man dat niet op de foto. Hij wil er steeds de mooie rotsen op hebben waardoor er eigenlijk geen enkele foto kan dienen. We proberen het later nog wel eens bij iemand anders.

In het centrum van Angoulême wagen we nog eens een poging om de begeleiding van Michel op foto te krijgen. Ditmaal lukt het wel. Zoals u kunt zien hang ik een zware elastiek onderaan de rugzak. Daar hangt dan het uiteinde van een wandelstok aan. Michel houdt het andere uiteinde vast en met de tweede wandelstok zoekt Michel steun en tast hij de hindernissen af.

We nemen onze intrek in een goedkoop hotelletje in de bovenstad. De gevel (een blinde muur) is volledig beschilderd. Het stadsbestuur neemt de kosten van deze muurschilderingen op zich om de stad te verfraaien.

Zaterdag 13 oktober 2012

- Van : Angoulême 120 m
- Naar : Flamenac 100 m
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 450 m
- Afstand : 27 km
- Duur : 7 uur

Gisterenavond hebben we de treintickets nog kunnen omwisselen en deze ochtend heb ik Michel afgezet aan het station. Daar krijgt hij assistentie tot op de trein en ook in Brussel en in Marne La Vallée (waar er een overstap is) wordt er voor assistentie gezorgd.

Het is even wennen zo zonder Michel maar ik ben het min of meer gewoon om alleen te stappen en heb er ook geen problemen mee. Bij vertrek is het weer nog steeds goed.

De bewolking neemt toe en af en toe valt er een licht buitje. Ik trek geen regenkledij aan maar ga dan enkele minuten schuilen onder een boom of een afdakje.

Als ik 's middags een wat langere pauze neem om te eten en te rusten doe ik mijn wandelschoenen uit en doe ik een half uurtje mijn crocs aan zodat mijn voeten wat kunnen verluchten.

Ik kan overnachten in de chambres d'hôtes “gites de Flamenac” bij Claire en Erick Pellerin in Flamenac (Pranzac). Erick is een aantal jaren geleden van bij hem thuis vertrokken naar Santiago de Compostela. Hij heeft een boek over de verschillende pelgrimswegen die door de Charente lopen. Ook mijn weg staat er in en er zijn ook herkenbare foto's. Erick heeft echter een geheel andere weg genomen.

Zondag 14 oktober 2012

- Van : Flamenac 100 m
- Naar : Le Maine Pachou 210 m
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 400 m
- Afstand : 26 km
- Duur : 7 uur

Erick heeft mij de raad gegeven om nog een dag langer bij hen te blijven. Er zou vandaag immers veel regen vallen. Maar als ik 's morgens opsta ziet het er toch nog zo slecht niet uit en ik beslis dan ook om te vertrekken. Ik zie wel wat het wordt.

Af en toe kan ik heel in de verte nog een glimp opvangen van Angoulême. Angoulême is vanouds een centrum voor de papierindustrie, tegenwoordig voor de papier- en verpakkingsindustrie. Jaarlijks is er ook het Internationaal stripfestival van Angoulême.

Ik kom voorbij een steengroeve waar grote blokken hardsteen op elkaar gestapeld liggen. De stenen liggen er te wachten om vervoerd te worden.

Ik kom in Villehonneur waar men enkele jaren geleden per toeval een grot heeft ontdekt. In deze grot zijn beenderen gevonden van een hyena en enkele menselijke botten. Er zijn ook muurschilderingen aangetroffen die gedateerd worden tussen 25.000 en 27.000 jaar voor onze tijdtelling. Men kan deze grotten echter (nog) niet bezoeken.

Ooit was er een Romeinse weg die Angoulême met Limoges verbond. Over de rivier werd een stenen brug gelegd die er nog steeds ligt. De GR 4 loopt over deze brug.

De bewolking neemt toe en af en toe miezert het wat. Ik wil mij niet laten verrassen en trek mijn regenkledij aan. Ik heb zonet een trosje druiven gekregen van een boer en telkens ik een foto wil nemen hou ik de tros vast tussen mijn tanden.

De zonnebloemen moeten dringend gerooid worden. Ze staan er nogal verdroogd bij. Zonnebloemen komen oorspronkelijk uit Noord- en Zuid-Amerika en zijn gedomesticeerd rond 1000 v. Chr. De Inca's vereerden de zonnebloemen als beeld van hun zonnegod. In 1530 werd de zonnebloem door Spaanse zeelieden naar Europa gebracht.